



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. XXI. De his quae Mantinii gesta sunt à Macedonio: Et quomodo ob
translatum Constantini Magni feretrum, sua sede expulsus est. Item
quomodo Julianus Caesar factus est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

τῆτο πρῶτον ἀποδοῦναι τὸν οἶκον, πανοικί συνελθόντες, οἱ μὲν τὰς ὑλας καθέβαλλον· οἱ δ' εἰς τὰς ἀνίπερρον συκὰς μέλικόμζον· καὶ ἐν τάχει πέρας ἡ ἀσπιδὴ ἔρχεν· ἐκονῶνεν γὰρ ἔργα ἐμόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναικὲς καὶ παῖδες· ἕκαστος γὰρ αὐτῶν, Θεῶ τὸ ἔργον προσφέρων, ἰσπερφυῶς προύθυμεί· ἔτι τοιαύτης ἡ ἀσπιδὴ τὸν ἴσον τρόπον ἢ δὲ ἡ ἐκκλησία ἀνευῶθη, καὶ τὸ ἔξ ἐκείνης ἐκ· συμβάντων, ἀναστασία ἀνόμασαι τελευτήσαντων γὰρ κωνσταντίου, διαδεξάμενον ἰουλιανὸς τὴν βασιλείαν, τὸν τόπον τοῖς ναυαλιανοῖς ἀπέδωκε, καὶ τὴν ἐκκλησίαν οἰκοδομήσαι ἐπέτερε· φεν· ὁ καὶ ἐρχέτο, ἔλαβ' ἀσπιδίως συλλαβομένης, καὶ τὰς αὐτὰς ὑλας ἐκ τῆς συκῆς μετὰ κομίσαντων· καὶ τὰ μὲν ὑπερῶν ἄδ' ἔρχεν· ἐν δὲ τῷ τότε, μικρῶν ναυαλιανῶν καὶ οἱ δὲ τῆς καθόλου ἐκκλησίας ἠνώθησαν· ὁμοίως γὰρ ἀπὸ τοῦ θεῖου δοξαζόντες, καὶ κοινῇ ἐλαυρόμενοι, καὶ ἐν ὁμοίαις συμφοραῖς ὄντες, ὅμοιοι ἀλλήλοις ἦσαν· καὶ εἰς ταυτὸν συνήσαντες, καὶ συνήχοντο· τοῖς γὰρ δὲ τῆς καθόλου ἐκκλησίας ἐκλήθη· ὅσα ἢ οἶκον, ἀλλὰ πάντες πρὸς τῶν τὰ δόξαι φρονήτων ἀφῆρτον· καὶ ὡς εἶκος, ἐκ τῆς συνεχῆς ὁμιλίας μάτῳ διαφέρεσθαι πρὸς σφᾶς λογισάμενοι, κανονεῖν ἀλλήλοις ἐβελουῖο. Ἐ δὲ τῆτο ἔργον, εἰ μὴ βασιανία ὀλίγων οἰματῶν ἔπληθες πρῶτον ἐβλαψεν, δευτεροῦτον ἰσχυρομένον πρῶτον ἐβλαψεν τῆτο πρῶτον.

A negotium mandatum fuerat, disturbati Ecclesiam juberent, omnes in unum collecti Novatiani, alii materias dejicere ceperunt: alii eas ad suburbanum Sycense, ex adverso situm, comportarunt. Opusque illud celeriter ad exitum perductum est. Non enim viti solum, sed etiam mulieres ac parvuli, operam suam contulerant; quippe singuli eorum, perinde ac si opus suum Deo offerrent, incredibili alacritate ferebantur. Pari studio ac celeritate Ecclesia illa ad eundem modum instaurata est, & ab illo deinceps tempore Anastasia ex facto nominata. Etenim post obitum Constantii, Julianus imperium adeptus, locum illum Novatianis restituit, utque Ecclesiam illic edificarent permisit. Quod quidem factum est, multitudine populi alacri animo operam navante, easdemque materias ex Sycensi suburbano iterum transferente. Et hæc quidem postea gesta sunt in hunc modum. Tunc temporis vero, parum abfuit, quin Novatiani & Catholici adunati sint. Nam cum de Deo idem sentirent, & simul exagitantur, easdemque calamitates tolerant, mutua se benevolentia complectebantur: & in eundem locum conveniebant, ac simul precabantur. Nam Catholicis nulla tunc erant oratoria: sed Ariani cuncta illis ademant, Cumque ex assidua consuetudine, uti vero simile est, frustra se invicem dissidere cernerent, inter se deinceps communicare decteverant. Quod quidem factum fuisset, nisi alacritati multitudinis obstitisset paucorum invidia, qui affirmabant vetus præceptum esse, ut id facere detrectarent.

Κεφ. κα΄.

Πρῶτον ἐκ μακτινίου ὑπὸ μακεδονίου ἀναχθέντων καὶ αἰς ἱερουσαλήμ φέρειν, μετὰ τὸν πῶτον θύλωσιν, καὶ αἰς κωνσταντίνου καὶ αἰς ἰουλιανὸς προεβλήθησαν.

ΚΑὶ ἡ τῆτο τὸν χρόνον, καὶ ἐλευσίαν τὴν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ναυαλιανῶν ἀρδῆν καθέλας· τῆτων ἡ τῶν κακῶν ἐς τὰ μάλιστα μέλας· οἱ μανθίνων οἰκῶνες, καὶ ἄλλοι παφλαγόνες· μαθῶν γὰρ μακεδονίου ὅσα πλείους ἐβλάψεν τὰ ναυατὰ φρονεῖν, μὴ ἰκανῶς

D CAP. XXI.

De his que Mantini gesta sunt à Macedonio: Et quomodo ob translatum Constantini Magni feretrum, sua sede expulsus est. Item quomodo Julianus Cæsar factus est.

PER idem tempus Eleusius quoque Ecclesiam Novatianorum in urbe Cycico funditus evertit. Hujusmodi porro malis exagitati sunt, tum reliqui Paphlagonες, tum ij præcipue qui Mantinium incolebant. Cum enim comperit haberet Macedonius, plerosque illic Novati sectæ adherere, & ad eos



inde expellendos solam Ecclesiasticorum manum non sufficere: persuasit Imperatori, ut quatuor militum cohortes ad id perficiendum mitteret. Sic enim futurum existimabat, ut homines minime armis affluenti, simulatque armatos conspexissent, statim perterrefacti ad ipsius opinionem transirent. Verum res aliter evenit. Nam plebs Mantiniensium in unum coacta, arreptis falcibus & securibus, & quo quisque potuit armorum genere instructa, adversus milites progressa est. Gravique praelio conferto, ex Paphlagonibus quidem plurimi occubuerunt: milites vero propè omnes interfecti sunt. Qua de causa multi ex familiaribus Macedonium reprehendebant, utpote auctorem tantorum malorum. Imperator quoque eum averfatus, non amplius benevolo erga illum animo fuit. Nam & alia quedam gravioris odii causa accesserat hujusmodi. Constantini Imperatoris arcam aliò transferre volebat Macedonius. Edes enim illa in qua Ex plebe vero, alii ut id fieret consentiebant: alii contra obfistebant, impium id facinus existimantes, nec secus ac si rumulus effoderetur. His autem sese ad junxerunt ij, qui Nicæna Synodi Doctrinam sequebantur: qui nec corpus Constantini violari sustinebant, utpote qui ejusdè cum ipsis fuisset sententia: & Macedonio, ut equidem opinor, adversari studebant. Verum ille nil eunctatus, arcam transtulit ad basilicam illam, in qua sepulchrum est Acacii Martyris. Plebs vero in duas partes divisa, hi factum approbantes, illi contra reprehendentes, in ipsa basilica adversus se mutuo irruerunt. Ipsam denique Ecclesiam & vicina loca sanguine ac cædibus compleverunt. Imperator vero, qui in Occidentis partibus adhuc morabatur, his auditis graviter commotus est: & contumeliam patris sui, plebisque miserabilem cladem Macedonio imputans, adversus illum excaudit. Cumque ad Orientis partes pergere decrevisset, statim iter arripuit. Et Julianam patrualem ad se accersitum, Cæsarem constituit, atque in Gallias misit.

Ατὲ μόνες εἶναι τέρας οὐδὲ ἄκλιπτασιν ἐπελάυνεν, ἐπεισε τὸν βασιλέα τέσσαρα ἑξαμαχῶν στρατιῶν ἐπέμψαι, τὰς ἑξήκω ὡς γὰρ ὡς ἀνδράπας ἀήθεις ὄπται, εἰ ὀπίτας θεάοντο, δεισαντας ἐκείνους πρὸς τὴν αὐτῆς δόξαν μεταθήσειεν. τὸ δὲ ἄλλως ἀπέβη τὸ γὰρ ἐκ τῆς μαλιεῖας τῆς ἑξήκω ἡρώδης, θρεπάνας τὴν κλητικὴν, ἀλλὰ ἑτέραν, ἕκαστος φάσκει ὀπίτας συμέμψαν τοῖς στρατιώταις καρτεροῦν μάχης ἡρώδης, πῆσι παφλαγονίαι μαλιεῖοι τῆς ἑξήκω ἡρώδης ἡρώδης τεθθην ὡς τηλικῶν συμφορῶν αὐτοῦ ὡς μακεδόνιον, πολλοὶ τῶν ἑπιτηδίων ἡρώδης φόντο ἄπορα φέροις ἢ καὶ ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἡρώδης πρὸς αὐτὸν εἶχεν ἐπιτηδίων γὰρ ἡρώδης ἀπεχθείας πρὸ φάσι τοιαύτῃ ἡρώδης βασιλεύσαντι τὴν ἑπιτηδίων τὸ μακεδόνιον ἑτέραν μεταφέρειν ἡρώδης ἡρώδης ὁ αὐτὸν καλὸν πῶν οἰκῶν τῆς ἡρώδης μὴ ὡς ἡρώδης συεχώρην οἱ ἢ αὐτοῦ ἀνόσιον εἶναι ἡρώδης, καὶ τῶ ἀνοσίον ὅμοιον συελαμβάνοντο ἢ τέτοις ἢ ἡρώδης δόγμα τὸ ἐν νικαῖα σιωδὸς πρὸς ἐκείνους, μὴ τε ἡρώδης κωνσταντῖνος τὸ σῶμα ὡς ἡρώδης δόξῃ ἀνεχώρητοι, μακεδόνιον οἰμαῖ ἐκείνους εἶναι πρὸς ἀζήτους ἀλλ' ὁ ἡρώδης ἡρώδης σας, μετέκομισε τὴν ἑπιτηδίων εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐν ἣ ἀκακίῃ τῆς ἡρώδης ἐστὶν ὁ τῆς ἡρώδης τὸ δὲ πῆσι οἱ ἡρώδης τὸ γεγονός ἐπαυθῆς, ὡς δὲ, μεμφομένοι, καὶ αὐτῶ τῶ ἐκκλησίαν εἰς ἀλλήλους ἐπέπησαν ἢ τελειώθῃς, αὐτὸν τε τὸν ἐκκλησίον οἶκον καὶ τὸν πρὸς ἡρώδης αἱμάτων καὶ φόνων ἐπέπησαν ὁ δὲ ἡρώδης σιωδὸς ἐπὶ διάγων ἐν τῇ πρὸς δῖον ἡρώδης χομῆν, τὰ δὲ μαθὼν ἐχαλεπάνε καὶ ἡρώδης ἡρώδης πατρός, ἑτῶν πρὸ τὸν ἡρώδης ἀτοχημάτων, ἐπηλάτο μακεδόνιον, ὡς ἡρώδης γῆς εἶχε βελδοσάμῃ τὴν εἰς καλῶν βῆν, εἶχε τῆς ὁδὸς μετὰ καλοσάμῃ ἡρώδης ἡρώδης τὸν ἀνεψιὸν, καίσαρα καλεῖσθε, εἰς οὐ πρὸς δῖον γαλάτας πέποιθε.